

Verstboek

de
Vonk

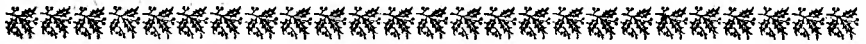
KERSTBOEK

„DE VONK”

1941

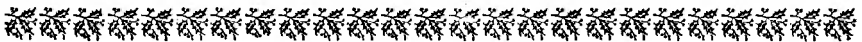

IN HET JAAR MCMXLI UITGEGEVEN TE ASSEN BIJ
VAN GORCUM & COMP. N.V. (G. A. HAKK & H. J. PRAKKE)

Inhoud.

	Blz.
<i>Omslagtekening van W. Buurma.</i>	
<i>Kerstmis 1941, door R. B.-V.</i>	3
<i>Kerstfeest thuis met programma</i>	5
<i>Het Kerstverhaal voor groten, bewerkt voor jongeren door R. Oostra</i>	7
<i>Nu zijt wellekome</i>	9
<i>Ik denk aan de nacht, Kerstlied</i>	10
<i>Bijbels Kerstverhaal voor de kleintjes, door R. B.-V.</i>	11
<i>Wedstrijd</i>	13
<i>Winter, vrij naar Nellie door R. B.-V.</i>	14
<i>Raadsel</i>	19
<i>De Slak, door David Tomkins</i>	20
<i>Een nieuw Kerstlied dat troost bracht, vrij naar Aletta Hoog door R. B.-V.</i>	21
<i>Raadsels voor ouderen.</i>	24
<i>De pop van den kleinen Koning, vrij naar Nellie door R. B.-V.</i>	25
<i>Een knutselwerkje</i>	31
<i>Naar Bethlehem, bewerking Ds A. A. Sepp</i>	32

Kerstmis 1941.

Een donkere, koude wereld.

Een wereld vol oorlogsgeweld.

Kunnen wij nu dit jaar, in deze wereld Kerstmis vieren? Kerstmis, het feest van Licht! Velen hebben zich die vraag gesteld, maar er geen antwoord op gevonden. Daarom willen wij samen

eens nagaan, wat Kerstmis ons te zeggen heeft.

Midden in de winter, in de donkerste tijd van het jaar, schonk God de mensen het Licht van de Blijde Geboorte. Als een der allerarmsten kwam het Christuskind ter wereld. Geen paleis, zelfs geen eenvoudig huis, maar een stal was het, welke dit Kind, dat eens de Verlosser der mensen zou zijn, onderdak bood. Er stond geen wiegje voor hem gereed, er waren geen kleertjes — in doeken gehuld lag hij in een kribbe.

En toch is de geboorte van dit kind voor ons van zo grote betekenis. Voor *allen*, groot en klein, arm en rijk! Knielden niet de eenvoudige herders voor zijn kribbe? En waren het niet de Wijzen uit het Oosten, die 't kindje ere betoonden en kostbare geschenken meebrachten voor hem.

Hij heeft ons geleerd, wat Liefde is. Zijn eigen leven is enkel liefde en opoffering geweest. Liefde, voor elk schepsel op aarde, maar bovenal gingen zijn zorgen uit naar kinderen, zwakken en bedroefden. Als we dit goed bedenken, hebben wij allen dan geen behoefte aan zijn troost en steun? Zijn wij — groten en kleinen — niet als kinderen, bang en bevreesd soms, als 't om ons duister is en we niet weten, welke weg we hebben te gaan! Zijn we niet zwak, omdat er zo vaak onrust en wanhoop is in ons hart? We willen zo graag het goede, maar we doen dikwijls het kwade. Er is in ons oneerlijkheid, onwil om een offer te brengen, gebrek aan liefde. En zijn we niet bedroefd om eigen tekortkomingen en om het vele leed in de wereld? Hoe donker kan de wereld ons schijnen.

Maar dan is daar het Licht. Het licht, dat ons tegenschijnt uit een armelijke stal. Het licht, dat ons ieder jaar weer bestraalt van de kerstboom.

Als wij allen van het kerstfeest maar een klein vonkje van het Licht bewaren in ons hart. Waar een lichtje schijnt, kan 't niet donker zijn. En hoe dieper de duisternis is, des te groter is het verlangen naar licht.

Dit verlangen naar licht, zal ons *ook* nu, neen, *juist* nu de echte betekenis van Kerstmis doen verstaan.

Mogen wij op de heilige kerstavond openstaan voor het goede, opdat God in onze harten het vonkje kan doen ontbranden. Onze taak is het dan ons lichtje brandend te houden, zodat wij iets van het Licht kunnen uitdragen in de wereld.

Laat uw lichtje schijnen
Helder in het rond,
Laat het vriend'lijk stralen
Waar ge droefheid vondt.
Laat het blijde flikk'ren
Waar men schertst of lacht,
Krachtig, moedig branden,
Waar het lot u bracht.

Laat uw lichtje schijnen
Vredig, klaar en rein,
Dan zult gij voor and'ren
Tot een zegen zijn.
En wordt g'eens geroepen
Naar een beter oord,
Dan nog straalt uw lichtje
In hun harten voort.

Kerstfeest thuis.

Natuurlijk vieren we ook Kerstfeest thuis. We doen dit heel eenvoudig. Wat hulsttakjes in de kamer, een enkele kerstklok; vooral niet te veel. De kamer mag niet versierd worden als voor een verjaarsfeest b.v. Ons Kerstfeest moet sober zijn. Een kerstboom, al is 't ook een heel kleintje, mag niet ontbreken. De verlichting zal van 't jaar misschien wel

enige moeite kosten, nu de kaarsen schaars zijn. Wij hebben al eens nagekeken, wat we nog hadden. Van vorige jaren lagen er in een doos nog veel langere en korte einden. De langsten hebben we uitgezocht. Die kunnen wel weer dienst doen. Desnoods moet Vader dan maar eens een afgebrand eindje vervangen door een ander. En ik hoop, dat jullie Moeder toch nog voor een kleine tractatie kan zorgen. Als er wat suiker over is, nou — eigengemaakte borstplaat is erg lekker. 't Zal wel goed komen, Moeders zijn zo vindingrijk. En, we hebben al gezegd, Kerstmis moeten we sober vieren; 't is wel een blijde, maar ook een Heilige dag, waarop we de geboorte van het Christuskind gedenken.

Alle kinderen moeten liefst even uit de kamer zijn, terwijl Vader of Moeder de kaarsen aansteekt. Hoe mooi is het, zo stilletjes de kamer binnen te komen, de ogen gericht op de

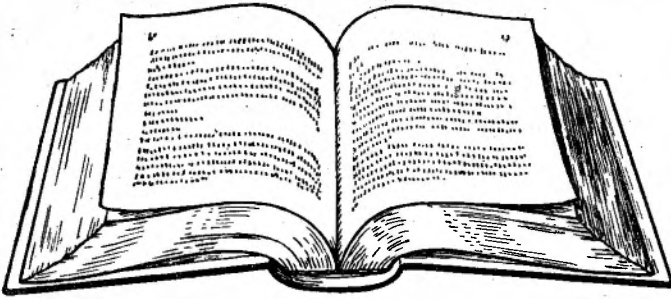
stralende boom. Dan zoeken allen een plaatsje. We zingen de bekende Kerstliedjes, Vader of Moeder vertelt het Kerstverhaal en liefst ook een Kerstvertelling. We moeten er bij 't kiezen van een verhaal op letten of 't voor grote of kleinere kinderen moet zijn. In vroeger verschenen Kerstnummers van de Vonk zijn heel wat verhalen te vinden voor groot en klein.

Als gewoonlijk volgt nog het programma.

Kerstprogramma voor de Huiskamer.

1. Zang. b.v. Ik denk aan de nacht.
2. Korte inleiding door Vader of Moeder.
3. Zang. b.v. De herdertjes lagen bij nachte.
4. Bijbels Kerstverhaal.
5. Zang, b.v. Stille nacht, heilige nacht.
6. Een ogenblik rustig samen praten, terwijl Moeder tracteert.
7. Zang. b.v. Er is een kindeke geboren op aard.
Nu zyt welkome.
Stille, heil'ge Kerstnacht.
8. Kerstvertelling.
9. Zang. Ere zij God.
10. Samen bidden.
11. Zang. De kaarsjes worden kleiner.

Het Kerstverhaal voor groten.

Lukas 1 vs 26 e.v.; Lukas 2 vs 1-10; Mt. 2 vs 1-12.)

God zond de Engel Gabriël naar een stad in Galilea, genaamd Nazareth tot een vrouw die getrouwd was met een man wiens naam was Jozef, uit het huis Davids; en de naam der vrouw was Maria.

En de Engel zeide: „Wees gegroet gij begenadigde; de Heer is met u, gij zijt gezegend onder de vrouwen. Vrees niet Maria want gij hebt genade bij God gevonden.

Zie gij zult een zoon krijgen en gij zult hem noemen Jezus.”

En Maria zeide: „Zie, ik ben dienstmaagd des Heren, mij geschiede naar uw woord. En de engel ging weg van haar.” En het geschiedde in die dagen dat er een gebod uitging van den Keizer Augustus, dat de gehele wereld beschreven zoude worden.

En zij gingen allen om beschreven te worden, een ieder naar zijn eigen stad.

En Jozef ging óók op, van Galiléa uit de stad Nazareth, naar Judéa tot de stad Davids, die Bethlehem genaamd wordt (omdat hij uit het huis en geslacht Davids was), om beschreven te worden met Maria zijn vrouw.

En het geschiedde, als zij daar waren, dat haar een zoon geboren werd en zij wond hem in doeken, en lei hem neder in de kribbe, omdat voor hen geen plaats was in de herberg.

En daar waren herders in diezelfde landstreek, zich houdende in het veld, en hielden de nachtwacht over hunne kudde.

En zie, een Engel des Heren stond bij hen, en de heerlijkheid des Heren omscheen ze, en zij vreesden met grote vrees.

En de Engel zeide tot hen: „Vreest niet, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal, *namelijk* dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heer, in de stad Davids.

En dit zal u het teken zijn: gij zult het kindeken vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe.”

En van stonde aan was *daar* met den Engel een menigte des hemelsen heirlegers, prijzende God en zeggende: Ere zij God in de hoogste *hemelen*, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen!

En het geschiedde, als de Engelen van hen weggevaaren waren naar de hemel, dat de herders tot elkander zeiden: Laat ons dan henengaan naar Bethlehem, en laat ons zien het woord dat er geschied is hetwelk de Heer ons heeft verkondigd.

En zij kwamen met haast, en vonden Maria en Jozef, en het kindeken liggende in de kribbe.

En als zij het gezien hadden, maakten zij alom bekend het woord dat hun van dit kindeke gezegd was.

En allen die het hoorden, verwonderden zich over hetgeen hun door de herders gezegd werd. En de herders keerden weder, verheerlijkende en prijzende God over alles wat zij gehoord en gezien hadden, gelijk tot hen gesproken was.

Toen nu Jezus geboren was te Bethlehem, *gelegen* in Judéa, in de dagen van den Koning Herodes, zie, *enige* wijzen van het Oosten zijn te Jeruzalem aangekomen, zeggende:

„Waar is de geboren Koning der Joden? want wij hebben gezien zijn ster in het Oosten, en zijn gekomen om hem te aanbidden.”

De Koning Herodes nu *dit* gehoord hebbende, werd ontroerd, en geheel Jeruzalem met hem; en bijeenvergaderd hebbende alle de Overpriesters en Schriftgeleerden des volks, vraagde van hen, waar de Christus zoude geboren worden.

En zij zeiden tot hem: Te Bethlehem, in Judéa; want alzó is geschreven door den Profeet: En gij Bethlehem, *gij* land van Juda, zijt geenszins de minste onder de Vorsten van Juda; want uit u zal de Leidsman voortkomen die mijn volk Israël weiden zal.

Toen heeft Herodes de wijzen heimelijk ingeroepen, en vernam van hen de tijd wannneer de ster verschenen was; en hen naar Bethlehem zendende, zeide hij: Reist henen en onderzoekt naar dat kindeke, en als gij het zult gevonden hebben, boodschapt het mij, opdat ik óók kome en het aanbidde.

En zij den Koning gehoord hebbende, zijn henengereisd; en zie, de ster, die zij in 't Oosten gezien hadden, ging hun voor, totdat zij kwam en stond boven *de plaats* waar het kindeke was.

Als zij nu de ster zagen, verheugden zij zich met zeer grote vreugde; en in het huis gekomen zijnde, vonden zij het kindeken met Maria zijn moeder, en nedervallende, hebben zij het aanbeden; en hunne schatten opengedaan hebbende, brachten zij hem geschenken, goud en wierook en mirre.

En door Goddelijke openbaring vermaand zijnde in de droom, dat zij niet zouden wederkeeren tot Herodes, vertrokken zij door een andere weg weder naar hun land.

Toen zij nu vertrokken waren, zie, de Engel des Heren verschijnt Jozef in de droom, zeggende: Sta op, en neem tot u het kindeke en zijn moeder, en vlucht naar Egypte, en wees aldaar, tot dat ik het u zeggen zal; want Herodes zal het kindeke zoeken, om het te doden.

Hij dan opgestaan zijnde, nam het kindeke en zijn moeder tot zich in de nacht en vertrok naar Egypte, en was aldaar tot de dood van Herodes.

(Enigszins bewerkt voor jongeren).

Nu zijt wellekome.

1. Nu zijt wellekome, Jesu lieven Heer!
Gij komt van alzoo hooge, van alzoo veer.
Nu zijt wellekome van den hoogen hemel neer,
Hier al in dit aardrijk zijt gij gezien nooit meer.
Kyrieleys. ¹⁾

2. D'herders op den velde hoorden een nieuw lied;
Dat Jesus was geboren, zij wisten 't niet:
„Gaat aan geender ²⁾ straten en gij zult het vinden klaar ³⁾
Bethl'em is de stede, daar 't is geschied voorwaar.”
Kyrieleys.

3. D'heilige drie kon'ngen uit zoo verren land,
Zij zochten onzen Heere met offerand;
Z'offerden ootmoediglijk myrrh', wierook ende goud,
T'eeren van dat Kinde, dat alle ding behoudt.
Kyrieleys.

¹⁾ Heer, erbarm u onzer. ²⁾ langs gindschen weg. ³⁾ bewezen.

Ik denk aan de nacht

Ik denk aan de nacht, toen heel Bethlehem sliep
En Jozef bezorgd langs de woningen liep
Toen niemand, niemand in heel de stad
Een plaatsje voor hem en Maria had.

Ik denk aan de nacht toen de reinste van al
Als wieg vond een kribbe, als woning een stal,
Als kleertjes doeken, geen mensenkind
Dat armer ontvangst op aarde vindt.

Maar buiten in 't veld scheurde 't nacht'lijk gordijn
Daar schitterd'en glansde 't van hemelse schijn
Dat kind in de kribbe, veracht en klein
Zal eens voor verdoolden een herder zijn.

Dat kind in de krib wil ook mijn herder zijn
Hij kent al zijn schaapjes, hoe jong en hoe klein.
Zo vriend'lijk nodigt zijn zachte stem
't Is nergens zo veilig als dicht bij Hem.

Bijbels Kerstverhaal.

Verteld voor de kleintjes.

Lang geleden leefde er een machtig keizer. Hij wist zelf niet, hoe veel mensen er wel in zijn land woonden. Daarom wilde hij ze allen laten tellen. Dat was natuurlijk erg moeilijk. De keizer zond naar alle steden en dorpen een boodschapper. Die vertelde de mensen, dat ze geteld moesten worden in de plaats, waar ze geboren waren. Nu moesten veel mensen op reis. De boodschapper kwam ook in het dorpje Nazareth. Daar woonde een jonge timmerman, die Jozef heette. Jozef woonde nog niet lang in Nazareth. Hij kwam uit Bethlehem. Dus moest ook hij met z'n vrouw Maria op reis. Ze vonden het niet prettig, want 't was een verre tocht. En dat midden in de winter. Maria maakte haar huisje keurig in orde. Jozef pakte warme kleren en doeken op de ezel. Zo vertrokken ze. De reis viel niet mee. 't Had gesneeuwd en 't was erg koud. Ze moesten wel drie dagen reizen. Als Maria moe werd, reed ze een eind op het ezeltje. Maar als ze uitgerust was, ging ze weer lopen. Ze had medelijden met het dier, ze wilde niet, dat het haar steeds droeg. Eindelijk zagen ze in de verte Bethlehem.

„Gelukkig,” zei Jozef, „zie Maria, daar ligt de stad. We zullen er misschien nog voor de avond zijn.”

Maar Maria was zo koud en zo moe, ze kwamen niet vlug vooruit. En allebei hadden ze erge honger. Het eten, dat ze bij zich hadden, was op. 't Was al donker, toen ze in de stad aankwamen.

„We zijn er Maria,” zei Jozef. „Nu zullen we eten en ons warmen. En dan moet jij maar vroeg naar bed gaan om uit te rusten.”

Jozef klopte aan de deur van een herberg en vroeg om een kamer. Maar de herberg was al helemaal vol. Ze liepen van 't ene huis naar 't andere, doch nergens was een plaatsje voor hen. Eindelijk kreeg een vriendelijke herbergier medelijden. Jozef en Maria zagen er zo koud en zo moe uit.

„Mijn huis is ook vol,” zei hij, „dat spijt me erg. Willen jullie misschien een plaatsje in de stal?”

„Graag,” zei Jozef, „dan behoeven we vannacht tenminste niet buiten blijven. De herbergier bracht vers, schoon stro in de stal. Nu kon Maria rusten. De ezel kreeg een plaatsje naast de os. En het duurde niet lang, of allen in het stalletje sliepen, Jozef en Maria, de os en de ezel.

Midden in de nacht gebeurde er iets heel moois in deze stal. Maria werd een kindje geboren, een klein jongetje, dat Jezus genoemd werd. Waarin moest het kindje nu slapen? Er was geen wiegje en er waren geen kleertjes. Maria wikkelde het kindje in schone, witte doeken. En Jozef vulde een kribbe met geurig hooi. Daarover legde hij zachte doeken. Dat was het bedje voor de kleine Jezus.

In dezelfde nacht lagen even buiten Bethlehem herders in het veld. Ze moesten de wacht houden bij hun schapen. 't Was heel stil buiten, alle schaapjes sliepen. De herdershond lag heel stil met z'n kop op de voorpoten. De herders zaten bij het vuur — ze praatten niet.

Opeens zagen de herders een helder licht. Ze schrokken er van. Ze werden zelfs een beetje bang, want in dat licht zagen ze een engel. Maar de engel zei met een vriendelijke stem: „Wees niet bang, want ik breng u grote blijdschap. In Bethlehem is een kindje geboren, dat alle mensen gelukkig zal maken. Ge kunt het vinden in een kribbe en 't is gewikkeld in doeken.” Daarna kwamen er veel meer engelen en ze zongen een heel mooi lied:

Ere zij God in den Hogen

Vrede op aarde

In mensen een welbehagen.

Toen het lied uit was verdwenen de engelen. Het werd weer donker.

Doodstil bleven de herders eerst zitten. Hadden ze gedroomd?

Maar neen, het was werkelijk gebeurd. Ze hadden de engelen gezien en gehoord. Een der herders zei: „Laten wij naar Bethlehem gaan, om te zien of er echt een kindje is geboren.” Al heel gauw vonden ze de stal. En ze zagen Jozef en Maria en in de kribbe een lief kindje. Ze knielden neer voor de kribbe. De oudste herder vertelde met zachte stem, wat ze in het veld hadden gezien. Hij vertelde ook, wat de engel had gezegd. En Maria keek neer op haar kindje en nooit vergat ze, wat de herders haar hadden verteld.

Wedstrijd.

Een mooi werkje voor de vacantiedagen!

Hierboven zien jullie een plaatje. De bedoeling is dat de knappe tekenaars en tekenaresjes onder jullie proberen dit plaatje mooi na te tekenen. Het allermooiste is natuurlijk om het ook te kleuren, b.v. met waterverf of anders met kleurkrijt.

Kun je niet zo goed tekenen probeer dan maar eens een verhaaltje er bij te schrijven. Je mag er van maken wat je wilt, als het maar bij het plaatje past.

Het beste verhaal wordt misschien wel opgenomen in een van de volgende nummers van „De Vonk”!

Ook worden weer 2 prijsjes beschikbaar gesteld.

Iedereen mag meedoen. Ook die kinderen die niet geabonneerd zijn op „De Vonk” en alleen maar dit Kerstboek gekregen hebben.

Als die dan willen weten wie de mooiste tekening en het mooiste verhaal geschreven heeft, moeten zij aan Moeder vragen zich op „De Vonk” te mogen abonneren, dan ontvang je iedere maand een krantje en het kost maar heel erg weinig.

Willen jullie er aan denken jullie leeftijd op te geven? De tekeningen en de verhaaltjes moeten ingezonden worden vóór 10 Januari. (Adres: Red. „De Vonk” p/a Brink 10, Assen). Alles wat na die datum binnen komt kan niet meer meedingen voor een prijs.

En nu aan de slag! Veel plezier!

Winter.

„Moeder, gaan we nu gauw naar beneden?” vroeg Lize.

„Hè ja, moeder, gaan we gauw?” viel Anna haar groter zusje bij.

„Ik vind het hierboven veel mooier,” zei kleine Rudi.

„Hoor hem eens,” kwam Lize, „je kunt hier toch niet 't hele jaar wonen!” „Nee hoor, 's zomers is 't hier heerlijk, maar 's winters is het beneden in 't dal veel fijner. Dan kunnen we weer eens naar Grootvader en Grootmoeder gaan en er zijn zo veel meisjes om mee te spelen.”

„Nou,” zei Anna, „en dan gaan we weer naar school. Wat zullen we een eind achter zijn gekomen. En we lezen juist zulke mooie boekjes. O, en Juffrouw kan zo prachtig vertellen en we leren van die leuke versjes. Dat vind ik het allermooist als we weer beneden wonen, dat we weer naar school kunnen gaan.”

„Wat je maar vindt,” bromde Hans. „Ik ben blij, dat ik in de hoogste klas zit. Van 't winter nog en dan ziet de school mij nooit weer.”

„Toe moeder,” vleide Anna, „zegt u eens, wanneer gaan we?”

„Ik denk”, sprak moeder, „dat het wel niet heel lang meer zal duren. We moeten weg zijn, eer 't begint te sneeuwen.”

„Nou, dan mogen we wel voortmaken,” vond Hans. „De lucht ziet zo grijs, of 't zo zal beginnen.”

De meisjes keken hun broer al wat angstig aan en daarom zei moeder maar gauw: „Kom, kom, zo'n vaart zal het direct

niet lopen! Vader zal wel zorgen, dat we bijtijds vertrekken. Hans, ga jij eens kijken, of Vader en Peter komen."

De familie Gusta woonde de hele zomer hoog in 't gebergte. Vader was herder. Het vee, waarvoor hij moest zorgen, liep 's zomers in de alpenweiden, die tegen de berghellingen lagen. Zodra 't voorjaar was, trok Vader met een grote kudde schapen de berg op. Moeder en de kinderen gingen mee. Ze

woonden in een heel eenvoudige berghut. De kinderen vonden 't fijn, de hele zomer in de bergen te wonen. Peter en Hans hielpen Vader al om het vee te verzorgen. Want daar was veel werk mee. Ze moesten steeds oppassen, dat er niet eens een schaapje afdwaalde of wegliep. Eens was een lammetje in een rotsspleet gevallen en slechts met heel veel moeite hadden Vader en Peter het kunnen redden. Dan moesten de schapen op tijd worden gemolken, van de melk werden kaasjes gemaakt. Altijd waren Vader, Moeder en de grote broers druk bezig. Zelfs de kleine meisjes hielpen wel eens een handje mee. Ze verveelden zich nooit hierboven. Lize en

Anna speelden meest met kleine Rudi. Ook mochten ze wel eens een dag met Vader mee. Dat was toch zo'n feest. Ze kregen brood mee voor de gehele dag, dat aten ze 's middags. Ze dronken hun buikje vol verse melk en dan lagen ze languit in het gras om een beetje uit te rusten. Maar lang duurde dat meestal niet, ze sprongen al gauw weer op, speelden met de lammetjes en Caro, hun hond. Ze plukten bloempjes voor Moeder, ze klauterden en stoeiden heel de lange dag. Dan waren ze 's avonds zo moe, dat ze dadelijk na het avondeten in slaap rolden. Wel was het hier in de hoogte heel eenzaam. Ze zagen de ganse zomer geen andere mensen. Als de dagen korter gingen worden en 't weer slechter werd, dan verlangden allen toch wel naar de gezelligheid van het dorp.

Nu lang hoefden ze niet meer op 't vertrek te wachten, want toen Vader thuiskwam, zei hij: „Vrouw, de lucht staat me niets aan. Je moet er op rekenen, dat we morgen gaan vertrekken.”

Dat gaf opeens een drukte. Moeder ging dadelijk de kleren inpakken en ook de kinderen zochten hun schatten bij elkaar. Veel was het niet, want 't was een lange, moeilijke tocht van 't dorp naar de berghut. Alleen het allernodigste nam Moeder altijd mee. Die avond gingen ze allen vroeg naar bed; ze wilden de volgende dag bijtijds op reis. Ze wilden tijdig in 't dorp zijn, en 't was een tocht van uren ver. Na het avondeten gingen dus allen slapen. Caro, de hond sliep in de keuken op een matje voor het fornuis.

En terwijl Vader, Moeder, de kinderen en Caro rustig sliepen, vielen buiten aarzelend de eerste sneeuwvlokjes. Zonder gerucht dwarrelden ze neer, steeds meer kwamen er, grote vlokken nu, die dansend en stoeiend alles bedekten met een dik wit kleed. En al maar meer vlokken kwamen aanzweven uit de lucht, zo zacht en zo stilletjes, dat niemand ze hoorde. Zelfs Caro niet, die toch anders de oren al spitste als er maar een takje kraakte. Tegen de morgen kwam de wind nog een handje helpen. Die joeg de sneeuw in grote hopen. De sneeuw werd opgejaagd tegen de berghut, tot de vensterbank, nog hoger — tot het dak — steeds hoger . . .

En toen het eindelijk licht begon te worden, was er van de zomerhut niets meer te zien. Die lag bedolven onder een grote berg van sneeuw.

Kleine Rudi was altijd vroeg wakker. Hij ging rechtop zitten en wreef zich de oogjes eens uit. Wat was het nog donker.

Maar in slapen had hij geen zin meer. Gelukkig, Lize en Anna praatten ook al samen, natuurlijk over de reis naar het dorp. Uit het andere bed kwam moeders stem: „Kinderen, ga toch weer slapen. 't Is nog vroeg, 't is pikdonker.”

Maar de meisjes waren veel te opgewonden, om nog weer rustig te gaan liggen. Eindelijk vond Moeder toch ook, dat het vanmorgen wel heel lang donker bleef. „Vader,” zei ze, „maak eens wat licht, dan kunnen we zien, hoe laat het is.” O, wat schrokken ze toen, want het was al over achten. Vader liep op 't raam toe, daarna probeerde hij de deur open te maken. Toen dat niet lukte, begreep hij wat er gebeurd was. In een ommezien waren allen uit bed, de kinderen drongen bang om Vader en Moeder heen. Ze hadden maar al te veel verhalen gehoord van mensen, die boven in de bergen waren ingesneeuwd. Ze begrepen best, dat ze in groot gevaar verkeerden.

„Er zal wel hulp komen uit het dorp,” troostte Moeder. „Als wij, nu 't sneeuwt niet beneden komen, begrijpt men in 't dorp best, dat wij ingesneeuwd zijn. Dan komen de mannen wel naar boven om ons te helpen.”

„Als er in 't dorp dan ook maar veel sneeuw gevallen is,” zei Peter.

„Ja,” maakte Hans 't nog erger, „als ze maar niet te laat komen, het dak kan wel instorten, onder zo'n zware vracht sneeuw.”

Kleine Rudi begon te huilen, de kleine meisjes kropen angstig tegen Moeder aan. Moeder gaf Hans een wenk te zwijgen.

Intussen had Vader een lange stok genomen. Hij klom op een stoel onder de schoorsteen en probeerde de stok door de schoorsteen naar buiten te steken. „Goddank,” hoorden ze Vader zachtjes zeggen. „Kijk nu maar eens.” Ze keken door de schoorsteen naar boven. Vader had met de stok een gat door de sneeuw kunnen maken en door die opening keken ze naar buiten.

Nu nam Vader Caro's kop tussen zijn beide handen, hij keek in de trouwe, bruine ogen en zei: „Jij alleen kunt ons redden, Caro. Je moet naar het dorp — hulp halen.” Nog eens zei Vader met nadruk: „Caro, naar het dorp!” Caro jankte zachtjes — hij sloeg met z'n staart heen en weer. Ademloos keken de kinderen toe. Wat wou Vader toch. Weer klom Vader op de stoel, hij pakte Caro in z'n armen en tilde hem hoog

op door de schoorsteen. Met de nagels zocht Caro houvast in de sneeuw wand. Vader duwde hem zo hoog mogelijk op — met veel moeite gelukte het, Caro door de hoge, nauwe opening heen naar buiten te krijgen.

De hond rolde een eind van de sneeuwberg af, maar hij kwam toch op z'n poten terecht. Hij stond stil, draaide z'n kop snuffelend naar alle kanten. Toen liep hij regelrecht in de richting van het dorp. Dicht bij het dorp liep een man. Caro spitste de oren — die man had hij wel eens bij zijn baas gezien. Hij sprong tegen hem op — krabbelde met z'n poten in de sneeuw, liep een eindje de berg op, maar kwam dadelijk weer terug, om opnieuw jankend tegen den man op te springen. Die begreep dadelijk, dat er iets niet in orde was. Hij rende het dorp in, op de hielen gevolgd door Caro. Daar riep hij de mannen bijeen. „We moeten dadelijk de berg op. Er is iets met Gusta niet in orde. Zijn hond komt hulp halen.” Terwijl hij sprak, had Caro geen oog van de mannen af. Telkens krabbelde hij even in de sneeuw, deed een paar stappen in de richting van de berg, om dan weer blaffend bij de mannen terug te keren, alsof hij wou zeggen: „Kom toch meel!” De mannen haalden schoppen, touwen en houwelen en zo toegerust volgden ze Caro de berg op.

In grote spanning wachtte de familie Gusta af, of het Caro zou gelukken, hulp te brengen. Moeder en Vader deden hun best, de kinderen niet te laten merken, hoe ongerust ze waren. Stel je voor, dat Caro zijn opdracht niet goed had begrepen, of dat hij het dorp niet bereikte. En wanneer het bleef sneeuwen, was het niet onmogelijk, dat het dak van hun zomerhut zou bezwijken onder de zware last.

Moeder zette intussen heel gewoon brood en boter op tafel en toen ze allen om de tafel zaten geschaard, zei Moeder: „Laten we in ons gebed God vragen, of Hij ons wil redden.” 't Was heel stil, toen Vader met ernstige stem hardop bad. Het was of allen meer moed kregen, door hun vertrouwen in God. Er verliepen enige uren. Soms zaten ze met elkaar te praten, dan weer zaten ze gespannen te luisteren, of ze niet enig gerucht hoorden.

Inmiddels waren de mannen Caro gevolgd. 't Was een moeilijke en gevaarlijke tocht. Scheuren en spleten waren niet te zien, gevaarlijke plaatsen lagen verborgen onder een verraderlijk sneeuwdek. Maar de mannen kenden de berg

op hun duimpje en 't sneeuwde gelukkig niet meer. Eensklaps begon Caro als een razende met z'n voorpoten in de sneeuw te graven. Hij blafte en jankte van opwinding.

„Ja,” zei de oudste der mannen, „hier moet de zomerhut van Gusta staan. Dus ze zitten helemaal ingesneeuwd. Nu voorzichtig aan, mannen!” Ze begonnen te graven, dan hier dan daar proberend. Tot ze eindelijk het dak te zien kregen.

„Gelukkig,” zeiden de mannen, „nu zijn ze gauw bevrijd.” Ze kapten een gat in het dak en met behulp van de touwen werden de Gusta's één voor één naar boven getrokken. Caro sprong als een dolleman om ze heen, hij likte zijn baas de handen.

„Lieve Caro, trouwe hond, jij hebt ons allen het leven gered.”

De kinderen sloegen hun makker de armpjes om de hals.

Nu werd de terugtocht aanvaard. Het leek de kinderen eindeloos. Tot over de knieën moesten ze door de sneeuw waden, ze zakten soms diep weg. Vooral de meisjes en kleine Rudi konden haast niet meer voort. Maar rusten konden ze niet. 't Was al ver in de middag, ze moesten voor donker in 't dorp zijn.

Eindelijk — eindelijk zagen ze de eerste huizen. De schemering viel reeds. Maar vanuit het dorp kwamen enkele vrouwen hun al met lantarens tegemoet. Ze hielpen de halfbevoren kinderen het laatste eindje van de weg afleggen. Ze namen ze mee in hun huizen en wreven de verkleumde handjes en voetjes, tot ze gingen gloeien. Ze kregen hete soep en daarna werden ze in een warm bed gestopt. Natuurlijk werd Caro niet vergeten. De lekkerste hapjes waren voor hem.

Ook Vader en Moeder waren doodmoe van de angst, die ze hadden uitgestaan en van de zware tocht. Maar voor ze gingen slapen, vouwden ze hun handen en zonden een innig dankgebed op tot God.

Raadsel.

De eerste letter van: waarmee ik loop

De eerste letter van: waarmee ik hoor

De eerste letter van: waarmee ik ruik

De eerste letter van: waarmee ik slik

vormen samen de naam van een aardig jeugdblad.

De slak.

Wouter Kabouter
van Slikkerdeslak,
Jij hebt geen ramen,
geen deur en geen dak,
Jij hebt geen bed
en je leventje lang
Woon je maar slinger
de slang in je gang.
Wouter Kabouter, Wouter Kabuis,
Wouter Kabouter kom uit je huis.

Wouter Kabouter
van Slikkerdeslak,
Als ik je huisje
maar raak met een tak,
Trek je van voren
je horentjes in
En aan je lijf zie ik
eind noch begin!
Wouter Kabouter, Wouter Kabuis,
Wouter Kabouter kom uit je huis!

DAVID TOMKINS.

Een nieuw Kerstlied, dat troost bracht.

(Vrij naverteld naar Aletta Hoog.)

Voor ons allen is dat lied niet nieuw. Elk jaar zingen we het — in de Zondagsschool, thuis met Vader en Moeder rond de Kerstboom en op 't echte Kerstfeest in de kerk. Ik bedoel: Stille nacht, heilige nacht. Toch zullen er niet veel zijn, die weten hoe dit lied is ontstaan. Daarom wil ik jullie die geschiedenis vertellen.

Lang geleden woonde er in Amsdorff, een dorpje in Beieren, een onderwijzer, die Franz Gruber heette. Hij was ook organist en elke Zondag bespeelde hij het orgel in het kleine dorpskerkje. Hij speelde erg goed en 't was dus geen wonder, dat de mensen graag naar zijn spel luisterden. Urenlang zat hij dikwijls alleen in de kerk te studeren op zijn geliefd instrument. Vooral tegen Kerstmis klonken na schooltijd de orgeltonen uit de kerk, zo zuiver en schoon, dat de mensen, die langs de kerk liepen, dikwijls ontroerd bleven staan luisteren. De meester oefende, tot hij zijn verkleumde vingers niet meer kon buigen. Dan pas ging hij naar huis, waar zijn vrouw en kind zaten te wachten. Vol blijdschap vloog dan de kleine haar vader tegemoet. Meester Gruber hield veel van kinderen en 't was voor hem de mooiste dag van het jaar alle jongens en meisjes in de kerk rond de Kerstboom verenigd te zien. Nooit ontlokte hij het orgel mooier klank dan op de Kerstavond. Dan was het, of het orgel meezong met de heldere, klare kinderstemmen.

Kerstmis van het jaar 1818 naderde. Dagenlang had het gesneeuwd en nog steeds dwarrelden de vlokjes neer. Het kerkje, de school, de huizen, ze leken allen weggedoken onder een witte, wollige vacht. De dag voor Kerstmis hield het sneeuwen op. Tegen de avond werd de lucht helder. 't Ging vriezen, zodat bij het lopen de sneeuw kraakte onder de voeten. „Mooi weer voor Kerstmis,” zeiden de mensen uit Amsdorff tegen elkaar.

Het dorpje lag daar zo vredig en rein in z'n smetteloos wit gewaad. Geen gerucht weerklonk. Het was of de stilte van de Kerstnacht was neergedaald op het dorp. Hier en daar steeg een dunne rooksliert op uit een schoorsteen — de eerste sterren pinkten aan de heldere hemel — als een wakend oog lichtte een enkel venster.

Heel het dorp scheen vervuld van een heilig verwachten.

En toch misten de Amsdorffers iets. En dat was een licht

kerkraam, en orgelspel, dat uit de kerk weerklonk. Neen, deze avond voor Kerstmis oefende meester Gruber niet, de tijd vergetend, zodat hij als vorige jaren haastig door de sneeuw moest waden om op tijd thuis voor zijn eigen kleine lieveling, de Kerstlichtjes te ontsteken. Voor meester Gruber was deze avond anders dan vorige jaren.

In alle huizen werden de lichtjes aangestoken, ouders en kinderen zetten zich rond de Kerstboom om op deze avond vóór Kerstmis de Kerstliederen te zingen. Alleen in 't huis van Gruber bleef het donker en stil. Bedroefd zaten de meester en zijn vrouw bijeen. O, hoe moesten zij dit jaar Kerstfeest vieren. Ze konden het niet. Want hun enig kindje was gestorven. Het rustte op het kerkhof — een klein grafje, nu onder de sneeuw bedolven. De vader en moeder konden aan niets anders denken dan aan hun kindje. Het verlies was zo groot, ze waren niet te troosten. En morgen zou de meester moeten spelen in de kerk. Alle jongens en meisjes om de kerstboom geschaard, maar hun kindje zou ontbreken.

„O, ik kan niet — ik kan geen Kerstfeest vieren met de kinderen,” steunde meester Gruber.

Toen werd er aan de deur geklopt. Hun vriend, Joseph Mohr, een hulpprediker trad binnen.

Een poos zitten ze met hun drieën stil bij elkaar. Dan haalt Mohr een papier uit zijn zak en zacht zegt hij tegen Gruber: „Wil je dit eens lezen?” Het is een vers, dat Mohr zelf heeft gemaakt. In de vooravond had hij een wandeling gemaakt langs een eenzaam bergpad. Om hem was de wijde witte wereld — zo heel verlaten — zo stil en rein. En boven hem de sterren!

Zo plechtig, zo stil was het op dit eenzame bergpad, dat de prediker er diep van onder de indruk raakte. Het was hem, of hij 't wonder van de heilige Kerstnacht heel nabij voelde. Toen, als vanzelf, waren de woorden van een vers in hem opgekomen en weer thuis, had hij ze haastig neergeschreven op een vel papier.

En nu zit Gruber daar met het gedicht in zijn handen en hij leest en herleest. Dan gaat hij voor het orgel zitten en zoekend glijden zijn vingers over de toetsen. Hij slaat enkele accoorden aan — zoekt tonen. Ten slotte komt, eerst aarzelend, maar dan steeds zuiverder, de melodie naar voren. Na enige tijd zingen ze met hun drieën het eenvoudige, mooie Kerstliedje.

En vader en moeder Gruber dachten aan hun eigen lieveling, terwijl ze zongen van het Christuskindje, rustig slapend onder de hoede van de engelen. Ze voelden zich wonderlijk getroost — voor 't eerst waren ze minder wanhopig. Het was of ze op deze Kerstavond kracht ontvingen om hun verlies te dragen. Ja, ook voor hen zou het morgen tóch Kerstmis zijn. Meester Gruber dacht aan alle kinderen, die zo verlangden naar het Kerstfeest. Hij wou voor ze spelen, alle Kerstliederen, maar ook dit nieuwe lied van het Kerstkindje, dat als een lichtstraaltje in hun donker, stil huis was gekomen.

* *

Heel veel later, in 1903, is er in het huis, waar Gruber heeft gewoond, een gedenksteen geplaatst. Alle kinderen van het dorp hebben toen op die plaats gezongen:

Stille Nacht, heilige Nacht
Slaap gerust, sluimer zacht
Kindje, niets dat uw rust nog verstoort,
Stil is alles, slaap rustig, slaap voort,
Eng'len houden de wacht,
Slaap dan rustig, slaap zacht.

Stille Nacht, heilige stond,
d'Eng'lenstem ruist in 't rond:
Vrede op aarde, een zalige vree,
Deelt nu God aan zijn kinderen mee;
Jezus leeft en Hij bracht;
Licht in duistere nacht.

Raadsels voor ouderen.

De 17. 29 . 7. 20 lezen wij graag.

5 . 10 . 31 . 2 ziet men aan de hemel.

38 . 3 . 19 . 23 . 9 . 28 . 36 hoorden Engelenzang in het veld.

37 . 38 . 2 . 8 . 5 . 6 . 26 . 36 . 25 . 18 . 32 . 21 . 29 . 2 . 30 . 4
gedenken wij op 25 en 26 Ddember.

2 . 1 . 12 . 13 . 27 . 18 . 33 2 . 4 . 4 wordt in de kerk verkondigd.

16 . 2 . 15 . 32 . 32 . 31 het bedje van het kindeke Jezus.

In de 11 . 21 . 2 . 36 . 14 . 34 . 7 kwam de verzoeking ot Jezus.

Daarna verkondigde hij aan de mensen de blijde

32 . 31 . 29 . 35 . 5 . 37 . 38 . 39 . 40.

Mijn geheel bestaat uit 40 letters en werd door de Engel aan
de herders in het veld gezegd.

Hoe kan ik 2 maal 108 en 2 maal 801 opschrijven en toch maar
éénmaal het cijfer 8 gebruiken?

De pap van den kleinen Koning.

Er was eens een Koning, die over een groot en machtig rijk regeerde. Hij woonde in een prachtig paleis met de koningin en hun zoontje. Ze waren heel gelukkig samen. De Koning en de Koningin waren dol op het kleine prinsje. 't Was jammer, dat de Koning het altijd heel druk had. Hij zat meestal in z'n werkkamer, waar hij de ministers en andere gewichtige heren ontving. Het was natuurlijk niet gemakkelijk zo'n uitgestrekt rijk goed te besturen.

De Koning had dus niet veel tijd om met z'n kleine jongen te spelen. De Koningin gelukkig meer. Zij moest ook wel vaak voorname heren en dames ontvangen; daar mocht het kleine prinsje nooit bij zijn. Verder bracht de Koningin vaak een bezoek aan weeshuizen en kindertehuizen, ze moest vergaderingen bijwonen en tentoonstellingen openen. Met de Koning ging ze op reis naar andere delen van het land. Want ze wilden graag weten, of alle mensen het goed hadden.

Maar elk vrij uurtje was de Koningin bij haar zoontje. Ze speelde met hem, vertelde verhaaltjes, samen bekeken ze de plaatjes in de mooie prentenboeken. En als 't goed weer was wandelden ze in de paleistuin. Voor regendagen had het kleine prinsje o, zo veel speelgoed. Wel 2 kasten vol.

Maar aan dit gelukkige leven kwam onverwacht een einde. De Koning werd ziek en stierf. Wat waren de Koningin en het prinsje bedroefd. De bedienden van het paleis hadden ook zo'n verdriet en alle mensen in het land treurden, ze hielden heel veel van hun Koning. Hij had altijd zo goed voor hen gezorgd.

Maar lang mocht het land niet in rouw zijn, de wetten eisten, dat er dadelijk een nieuwe Koning kwam.

Met grote plechtigheid werd het kleine prinsje tot Koning gekroond.

Uit heel het land reisden de mensen naar de stad. De nieuwe Koning zou zeker een rijtoer maken door de stad. Dat wilde ieder zien.

Vliegmachines brachten de rijke vorsten uit de gebieden, die ver over de zee lagen. Kostbare geschenken droegen hun bedienden mee, die wilden ze hun jonge Koning aanbieden.

In de zaal, waar de Koning gekroond zou worden, werden natuurlijk alleen de allervoornaamsten toegelaten: de onder-

konigen uit de koloniën, de gouverneurs, ministers, generaals, de admiraal van de vloot, hoge officieren en enkele heel knappe en geleerde mannen.

Allen droegen prachtige kleren in de mooiste kleuren. De uniformen der generaals en officieren schitterden van goud en zilver.

Maar het allermooist was natuurlijk de Koning zelf, hoewel de Koningsmantel en de Kroon, die alleen op heel bijzondere dagen dienst deden, niet gemaakt waren voor zulk een klein Koninkje.

De purperen mantel met randen van kostbaar hermelijn was voor hem veel te groot en te zwaar. Zijn hoofdje bezweek haast onder de zware gouden kroon, die schitterde van diamanten.

Toen moest de nieuwe Koning de zitting van de Landdag openen. De eerste minister voerde het woord en de kleine Koning zat op de troon. Hij begreep maar niet, waarom hij daar zo stil moest zitten, met die wonderlijke kleren aan. En zijn hoofdje deed pijn van dat zware ding, dat hij niet af mocht zetten.

Maar Mama had gezegd, dat hij rustig moest blijven zitten en dus durfde hij zich niet van die mooie grote stoel af laten glijden. De eerste minister sprak lang tot alle ministers en andere leden van de regering. De Koning begreep er geen woord van. Hij werd moe en kreeg slaap, zijn hoofdje knikte.

„Zijne Majesteit knikt ten teken dat deze eerste Landdag door hem is geopend”, sprak de eerste minister.

Toen klaptten al die deftige heren hard in hun handen en ze riepen luid: „Leve de Koning”.

De Koning schrok van al die harde stemmen en huilend riep hij: „Mama! Waar is Mama?”

„Zijne Majesteit, de Koning wenst naar de Koningin-Moeder te worden gebracht”, sprak plechtig de eerste minister.

De opperhofceremoniemeester opende de deur, een lakei verscheen, die de Koning naar zijn Moeder bracht.

Nu regeerde dus over het grote machtige rijk een Koning van 3 jaar oud.

Hij kreeg voor zich zelf een gehele hofhouding. Een opperhofmeester, een opper-hofceremoniemeester, een opper-schatbewaarder, een opper-spielgoedbewaarder, een opper-hofstalmeester (want hij had twee mooie ponie's), een geheimraad en nog een hele stoet hofdames en lakeien.

Elke morgen moest de Koning de ministers ontvangen, die verslag uitbrachten over de toestand van het land, de koloniën, het leger, de vloot en nog veel andere gewichtige zaken. De Koning zei nooit iets over de redevoeringen van de ministers. Maar wie een heel kort verslag uitbracht kreeg een lekkere bombon. Toen de ministers dat eenmaal wisten, zorgden ze er wel voor nooit lang te spreken over hun belangrijk werk.

Waren de ministers vertrokken, dan diende de opperhofceremoniemeester de Hofgeneesheer aan.

Iedere dag moest deze een bericht schrijven over de gezondheid van den Koning. Het volk wilde steeds weten, hoe het hun jonge Koning ging, en daarom verscheen er elke dag een artikel over hem in de krant.

Als de hofarts verdwenen was, keek de Koning verlangend naar de deur. Want dan kwam zijn Moeder. Ook de Koningin mocht niet zo maar binnen komen. O, neen — de opperhofceremoniemeester opende de deur en kondigde aan: „De Koningin-Moeder”. Dan vergat de Koning, dat hij heerser was over een groot land met koloniën. Hij werd een kleine jongen, die zijn Moeder tegemoet rende en beide armpjes om haar hals sloeg. Dat was het fijnste uur van de dag voor alle twee. Als vroeger, toen hij nog een prinsje was, speelden ze samen. Was hij moe geworden, dan klom hij op Mama's schoot en bedelde om een verhaaltje. Dan vertelde de Koningin van kabouters en elfjes en nu het tegen Kerstmis liep, ook van het Kerstkindje en de prachtige Kerstboom, die in de voorzaal zou staan met wel honderd lichtjes er in. O, en de kleine Koning was zo nieuwsgierig, wat het Kerstmannetje hem wel zou brengen. „Heel wat moois”, beloofde zijn Moeder. „Zeg 't eens”, vleide hij. Maar hij mocht het nu nog niet weten. „Ik wou, dat 't maar Kerstfeest was”, zuchtte het Koninkje. „Ik verlang naar de mooie boom en de geschenken. Wat zal ik blij zijn.”

Maar toen het Kerstfeest was, kon niemand in het paleis blij zijn, ook de Koning niet.

Want een week voor Kerstmis werd hij ziek. Dadelijk werd de hofgeneesheer gehaald. Die zette een heel ernstig gezicht en zei: „rustig houden, vooral niet uit bed. Ik zal direct een drankje klaarmaken.

Maar het drankje hielp niet. De knapste dokters uit het hele land kwamen naar het paleis. De Koning slikte drankjes en pillen, maar beter werd hij niet.

Nu liet de Koningin zich door geen opper-hofceremoniemeester weerhouden. Dag en nacht zat ze aan het bedje van haar kleine lieveling. Ze streek z'n kussen glad, verfriste zijn gloeiend hoofdje, ze gaf hem te drinken, als hij klaagde over dorst. Als hij z'n drankje moest innemen, vertelde de Koningin van de mooie pop, die hij met Kerstmis zou krijgen. Een pop, die praten kon en een versje opzeggen.

Met vertellen en lieve woordjes wist ze de kleine zieke te bewegen, het bittere drankje in te nemen.

Maar het bitterste drankje scheen niet te helpen.

Heel het volk wachtte in spanning op de berichten uit het paleis. Dag en nacht stonden de mensen bij het hek om het laatste nieuws te horen. Hoe vurig hoopten ze steeds, dat er beterschap mocht komen. Maar ach, in plaats van beter te worden, werd de Koning elke dag zieker.

Wijze mannen en vrouwen studeerden in dikke boeken, maar in weide, bos of veld was geen kruidje te vinden, dat hun geliefde Koning kon genezen.

Elke avond knielde de Koningin neer voor het bedje van haar kind. Dan bad ze tot God, of Hij haar kindje redden wou.

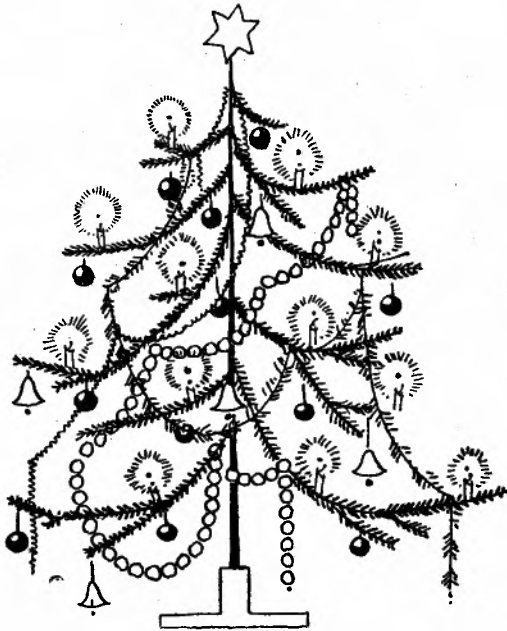
Zou God haar gebed verhoren? Het leek wel van niet.

De avond voor Kerstmis werd de koorts nog hoger. Nu was de kleine zieke zo erg geworden, dat de dokters geen hoop meer gaven. De hele nacht bleef hij maar woelen en praten.

Hij vroeg naar de Kerstboom, dan weer was hij bang, dat de pop niet zou komen. Hij wilde water, maar als zijn Moeder 't hem wou geven, stootte hij 't glas weg. Geen oogenblik was hij rustig.

De Koningin en de dokters deden voor hem, wat ze konden. Twee verpleegsters waren dag en nacht in de kamer.

Tegen de morgen werd de zieke eindelijk rustig. Maar zo bleek en mager lag de Koning neer, dat de dokters vreesden, dat hij niet lang meer zou leven. De Koningin had haar

zoontje de prachtige pop nog in de handjes willen geven, maar hij sloeg de oogjes niet meer op — zijn krachteloze handjes konden de pop niet meer grijpen. Het kostbare speelgoed viel van het bed op de vloer.

Nog steeds stonden de mensen buiten voor 't hek — ze schreiden, toen ze het slechte nieuws hoorden.

's Middags werd in de grote voorzaal van het paleis de Kerstboom ontstoken. Elk jaar kwamen alle weeskinderen uit de stad daar een kerstgeschenk halen. Ondanks haar eigen verdriet, had de Koningin gewild, dat ook nu de weeskinderen hun deel zouden krijgen.

Maar opeens klonk uit de zaal luid geschrei, dat doordrong tot in de ziekenkamer. De dokter keek boos op. De Koningin echter stond op, ze wilde zelf gaan zien, waarom een der kinderen zo'n verdriet had. Bij de kerstboom stond een snikkende, kleine jongen. „Wat is 't ventje”, vroeg de Koningin vriendelijk. „Ik heb niets gekregen er was helemaal geen pakje voor mij bij.”

„Toch wel hoor” troostte de Koningin, „ook voor jou heeft het Kerstmannetje wat gebracht. Ik zal het halen.”

„Wat zal ik dat jongetje geven”, dacht de Koningin. „Ik wil hem iets moois geven, waar hij erg blij mee zal zijn.” Ze dacht aan de pop. Nee, dat kon niet, dat wou ze niet.

Dan zag ze weer 't bedroefde gezichtje. Ze dacht aan haar eigen lieve jongen.

Toen opeens nam ze de pop en bracht die naar 't vergeten jongetje. Die gaf een schreeuw van plezier. Zo iets moois had hij nog nooit gezien. De andere kinderen kwamen vol bewondering dichterbij. Het jongetje bekeek de pop aan alle kanten. Zijn vingertjes raakten het knopje en opeens klonk het uit de pop:

Ik ben een kind, van God bemind.

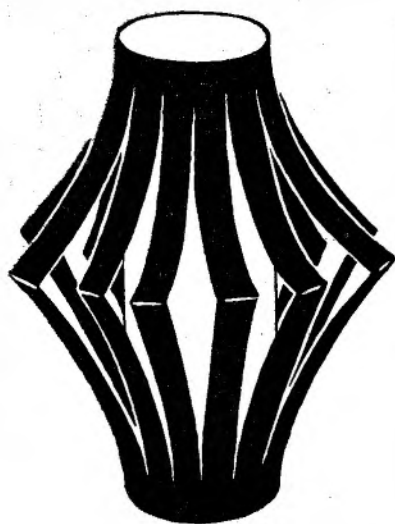
De Koningin kon het niet aanhoren, ze liep haastig weer naar 't bedje van haar kind. Ze boog zich over hem heen. Wat lag hij toch stil. Maar hij leek zo anders. Ook de dokters bogen zich over de kleine Koning.

Ze keken elkaar aan, ze keken de Moeder aan. Dan fluisterden ze: „hij slaapt, zie hoe rustig hij slaapt”.

De kleine Koning werd beter! Er was een wonder gebeurd. De mensen uit het land zeiden: „Het is een wonder van het Kerstkindje”. De Koningin mocht haar kleine jongen behouden, omdat zij met Kerstmis een ander jongetje heel blij had gemaakt.

Een knutselwerkje.

Een aardig lampje, om ook de korte eindjes kaars op te branden maken we zelf als volgt.

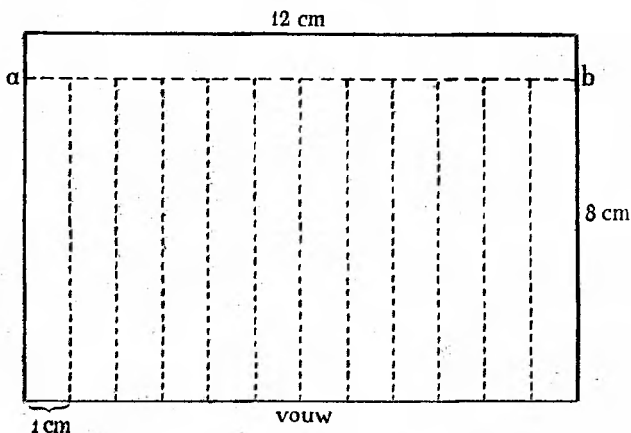
We nemen een stukje doorschijnend wit papier van 10 cm breed en 16 cm lang. Hiervan plakken we een koker van 10 cm hoog.

Verder nemen we een velletje gekleurd papier, voor Kerstfeest natuurlijk rood, breed 12 cm en lang 16 cm.

Dit vouwen we dubbel zodat we nu een velletje hebben van 8 cm breed en 12 cm lang.

Nu knippen we als het ware tanden, door de vouw naar boven tot ongeveer 1 cm onder de rand (de lijn a-b in de tekening).

Daarna vouwen we het papier weer recht en plakken de bovenste rand juist aan de bovenste rand van onze koker, en de onderste vaste rand aan de onderste rand van de koker.

Het tekeningetje maakt een en ander volkomen duidelijk.

Wanneer alles goed gedroogd is plaatst men het geheel om een brandend kaarsje dat op een stukje hout of een schoteltje bevestigd is en ge zult versteld staan over het resultaat.

10. NAAR BETHLEHEM.

ANDERE MELODIE.

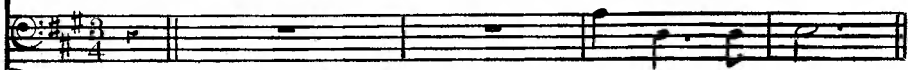
do = A.
3/4

HUBERT MIDDLETON.
Woorden van FRANCES CHESTERTON.

5 || 3 2 1 6 | 5 3 5 . | 5 6 . 2 | 7 . . ||

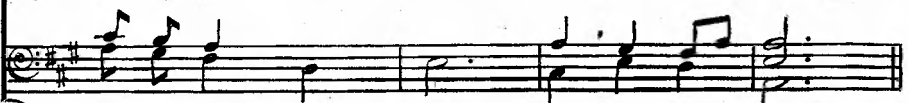
1.	Hoe	ver	is	't	nog	naar	Beth - le - hem,	Niet	al	te	ver?
2.	Mo - gen	wij	het	kind - je	zien?	Bij	't	krib - je	staan?		
3.	Ra - ken	wij	zijn	klei - ne	hand	Met	d' on - ze	aan:			
4.	Wij - zen	ge - ven	schat - ten	Hem		En	wat	geef	ik?		

1 2 4 3 2 1 | 7 . . | 1 1 . 6 | 1 . . ||

1.	Vin - den	wij	den	klei - nen	stal?	Leidt	ons	de	ster?
2.	Als	wij	door	de	la - ge	deur	Naar	bin - nen - gaan?	
3.	Zal	hij,	blij - de,	pas	ont - waakt,	Ons	ga - de - slaan?		
4.	Mocht	ik	eens	Zijn	volg' - ling	zijn	Elk	oo - gen - blik!	

Een pracht voorleesbundel voor het huisgezin:

STRALEN VAN ÉÉN LICHT

DOOR R. OOSTRA

Een verzameling van 28 langere en kortere verhalen voor de lagere-school-leeftijd. Deze verhalen hebben een religieuze of ethische strekking en kunnen dienen voor Zondagsscholen, jeugdclubs enz. en vormen ook geschikte vertelstof voor ouders, die iets zoeken voor hun eigen kinderen. Voor kinderen boven 10 jaar ook geschikt als cadeautje op 't Kerstfeest en andere gelegenheden.

't Fonds-Van-Gorcum telt een hele reeks verhalenbundels, waaronder een 3-tal (van Corrie Jacobs en T. van Buul) met Kerstverhalen. Kent U ze nog niet?

Prijs 95* cent, gebonden 60 cent meer.

Leverbaar via de boekhandel

V R A A G T V O L L E D I G P R O S P E C T U S

DE VONK

Jeugdblad

Onder redactie van Oom Koos en Tante Tine
12e JAARGANG 1941

Er verschijnen 8 nummers per jaar met inbegrip van het Kerstnummer. Het bevat verhalen, gedichtjes, teken- en opstellen-wedstrijden, verjaardagkalender, brievenbus, enz. enz. Abonnementsprijs: f 0.52 per jaar; collectieve abonnementen van minstens 100 exemplaren aan één adres gezonden, ter uitdeling: f 0.26 per jaar per abonnement

VAN GORCUM & COMP. N.V. - UITGEVERS - ASSEN

